

γενικός κληρονόμος τῆς σοφίας ἦν ἀπεταμίευσαν οἱ αἰῶνες.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκη δύναται τὰ πάντα νὰ μάθῃ· αἱ διδασκαλαὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν ἀμέσως χωρὶς νὰ διέρχωνται διὰ τοῦ στόματος διδασκάλου. Τὰ βιβλία εἶναι δι' αὐτὸν σχολεῖα πάντοτε ἀνοικτὰ, τὰ ὁποῖα τὸν παρακολουθοῦσι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου καὶ τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν δεσποτικὴ θέλησις δύναται νὰ κλείσῃ.

Ὁ δυνάμενος νὰ ἀναγινώσκη ἔχει ὑπὸ τὴν διάθεσίν του πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν περιέργειαν, νὰ ἐνδιχφέρῃ τὸ πνεῦμα, νὰ συγκινή τὴν φαντασίαν. Εἶναι μονάρχης ἀπόλυτος κυκλούμενος ὑπὸ αὐτῆς συγκροτουμένης ἐκ τῶν μεγαλειτέρων νόων, οὗς παρήγαγον ἡ γῆ καὶ οἱ αἰῶνες.

Ἄλλ' ἡ ἀνάγνωσις μόνη δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ ἥμισυ τῶν ἀπαραιτήτων γνώσεων διὰ τὸν κοινωνικὸν ἄνθρωπον· ἡ γραφὴ δὲ εἶναι τὸ συμπλήρωμα.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γράφῃ, ἀναγινώσκει μὲν τοὺς τῶν ἄλλων διαλογισμούς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀπαντήσῃ! Ὁμοιάζει τὸν δυστυχῆ ὅστις ἔλαβε μὲν παρά τῆς φύσεως τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ στερεῖται τῆς γλώσσης. Αἱ μετὰ τῶν ἀπόντων σχέσεις του περιορίζονται πάντοτε εἰς διαρκῆ μονόλογον, τοῦ ὁποῖου αὐτὸς εἶναι πάντοτε ὁ ἀφευκτος ἀκροατής. Οὐδὲν μέσον ὑπάρχει ὅπως ἐμπιστευθῇ τοὺς διαλογισμούς του, ὅπως ἀπευθῆνῃ μίαν ἐρώτησιν. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γράφῃ ματαιῶς ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἀπιστίας τῆς μνήμης του, διότι δὲν δύναται δι' ἐνὸς διαρκοῦς σημείου νὰ μονιμοποιήσῃ τὴν παρούσαν ἰδέαν. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γράφῃ δὲν δύναται νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς ἀπόντα ὑπόθεσιν τινα, ἐξ ἧς κρέμαται ἡ τύχη του, ἡ τιμὴ του. Ἦνυχασμένος νὰ ποιῆται πάντοτε χρῆσιν τῆς χειρὸς ἄλλου, εὐρίσκειται ἐν διαρκεί ἀνηλικότητι, ἐν ὑποτελείᾳ, μὴ δυνάμενος νὰ ἐμφανισθῇ ἀπέναντι τῶν ἀπόντων, εἰμὴ τῇ βοήθειᾳ ἀλλοτρίας κηδεμονίας.

Ἄλλ' ὁ γινώσκων νὰ ἀναγινώσκη καὶ νὰ γράφῃ ὁμοιάζει τὸ πτηνόν, τὸ δι' ἀμφοτέρων τῶν πτερυγῶν ἰπτάμενον· ὁ κόσμος εἶναι πλέον ἀνοικτὸς ἐνώπιόν του, καθ' ὅσον ἐκτῆσατο νίκην περιφανῆ κατὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀποστάσεως. Ἦδη τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς χρήσεως τῶν δύο τούτων ἰσχυρῶν ὀργάνων. Ὁ γινώσκων νὰ ἀναγινώσκη καὶ νὰ γράφῃ δύναται βε-

βαίως νὰ σφάλῃ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι πλέον ἀποτέλεσμα ἀγνοίας, ἀλλὰ κακῆς κατευθύνσεως τῆς βουλήσεως· οὕτω ὁ ἄνθρωπος πεφωτισμένος ὢν διὰ τῶν γραμμάτων δύναται νὰ διακρίνῃ τὸ ἀγαθὸν τοῦ κακοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν εὐλόγως καὶ νομίμως νὰ ἦναι ὑπόλογος διὰ τὰς πράξεις του ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὡς εἶναι τοιοῦτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

*Καθαρισμὸς φορεμάτων, κλινοστρωμνῶν
πρὸς νέαν χρησιμοποίησιν.*

Πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς ὡς καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἐγεννήθη ἡ ἰδέα ὅτι φορέματα ἢ τὰ τῆς κλίνης ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἐφορέθησαν ὑπὸ ἀνθρώπων ἀποβιωσάντων ἐκ τῶν κολλητικῶν δῆθεν νοσημάτων ἐξ εὐφλογίας, φθίσεως καὶ συφιλιτικῶν νοσημάτων πρέπει νὰ καταστραφῶσιν ἢ καῶσιν, καθότι δι' αὐτῶν δύναται νὰ μεταδοθῶσι τοιαῦτα νοσήματα πρὸς τοὺς ἄλλους. Τοῦτο εἶναι ἀβάσιμον. Ἐάν τοιαῦτα φορέματα καλῶς ἐκπεπλυμένα κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἀραδιασθέντα καὶ κρεμάμενα ἐπὶ σχοινίων, ἐγκλεισμένα εἰς δωμάτιον μικρὸν κεκλεισμένον, ἅπαξ ἢ πλειοτέρας φορὰς ὑποκαπνισθῶσι διὰ τῶν μiasματοκαταστρεπτικῶν ἀτμῶν τοῦ Χλωρίου ἢ καὶ διὰ τῶν τοῦ κλινομένου Θεοῦ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀνευ ἐλαχίστου φόβου ἐνυπάρξεως τοιοῦτου κολλητικοῦ μιάσματος. Πρὸς κατασκευὴν τοιούτων χλωριούχων ὑπατισμῶν, σύμμικτον 2 μέρη λεπτοτάτης κόψεως τοῦ Μαγγανίτου Λίθου καὶ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ τοῦ ἐρυθροῦ μολυβδόχρωματος καλουμένου, Μίνιον μετὰ 3 μερῶν ξηροῦ κοινοῦ ἄλατος καὶ ἐπίγυσον τὸ μίγμα τοῦτο μετὰ 2—3 μερῶν Θεϊκοῦ ἢ βιτριολικοῦ ὀξέως καλουμένου συμμεμιγμένου πρότερον μετὰ 2 μερῶν ὕδατος. Διὰ θερμάνσεως τοῦ μίγματος τούτου, ἐντεθέντος εἰς πῆλινον ἀγγεῖον ἐπιταχύνεται ἡ ἐκχυσίς τῶν χλωριούχων ἀτμῶν καὶ δι' αὐτῶν καθαρίζονται. Διὰ τῆς πανταχοῦ ἐν Εὐρώπῃ εἰσαχθείσης ταύτης καθαριστικῆς μεθόδου χιλιάδων ταλλήρων τοιαῦτα ἀντικείμενα δύναται νὰ ἀποκατασταθῶσι χρήσιμα διὰ τοὺς ὑπολειπομένους τῶν ὑπὸ τοιούτων νοσημάτων παθόντων καὶ ἀποβιωσάντων.

Κατά τινα ἀγγλικὴν μέθοδον, ἐπίσης ἀντιμιασματικὴν, ἐπιχύνοντες ἐντὸς ὑελίνου ἀγγείου ῥίνισμά τι τοῦ χαλκοῦ ἢ τοῦ σιδήρου ἢ Νισεστὲ Ἀμόλου μετὰ τοῦ 3 πλησίον ποσοῦ δυνατοῦ νιτρικοῦ ὀξέος ἢ τοῦ καλουμένου ἀσφάνθου. Ἐὰν τὸ μίγμα τοῦτο θερμανθῆ ἐκλύονται κίτρινοι πνιγροὶ ἀτμοὶ ἐκ νιτρώδους ὀξέος ὑπὸ τῶν ὁποίων τὰ μιάσματα ἐπίσης καταστρέφονται. Κατόπιν ἐκπλύνονται τοιαῦτα ἀποκαπνισθέντα ὑφάσματα, ξηραίνονται καὶ χρησιμοποιοῦνται. Οἱ ὑποκαπνισμοὶ οὗτοι καλοῦνται Μιασματοκαταστρεπτικοὶ ἀτμοὶ τοῦ Σμιθίου.

Οἱ ὑποκαπνισμοὶ διὰ τοῦ θείου γίνονται εὐκόλως διὰ τῆς ἐπιπάσεως τοῦ θείου ἢ τοῦ θειοχώματος ἐκ διαπύρων ἀνθράκων, καθὸ διὰ τῆς καύσεως καὶ φλέξεως αὐτοῦ, καιομένου τοῦ θείου σχηματίζονται αἱ ἀτμοὶ τοῦ θειώδους ὀξέος ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπίσης τὰ μιάσματα καταστρέφονται.

Ε. ΛΑΝΔΡΕΡ.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Τυχαίως περιέπεσεν εἰς χεῖράς μας παράδοξός τις σημείωσις ἐν ἣ ἐρωτώληπτός τις κατατάσσει κατὰ σειράν τὰς εἰς τὴν φίλην τῆς ψυχῆς του ἀπευθυνθείσας κατὰ καιροῦς ἐπιστολάς, τὴν ἀριθμητικὴν καὶ χρονολογικὴν αὐτῶν σειράν, καὶ τὰς πρώτας λέξεις ἐκάστης ἐπιστολῆς. Ἄγνοοῦμεν εἰς τί ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ἡ σημείωσις αὕτη ἢ μὲ ἐμπειρικὴν ὄντως τάξιν τηρηθεῖσα, δημοσιεύομεν δὲ αὐτὴν ὡς ἀρκούντως ἀστείαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

- Α'. Δεσπινίς! Σὰς εἶδον τὸ πρῶτον εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον... κτλ. (5 Νοεμβρίου 1864).
 Β'. Εὐγενὲς ψυχὴ! Τὴν ἀναψυχὴν ἣν τὸ ἄνθος λαμβάνει ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς ὀρέου. . . κτλ. (9 Νοεμβρίου 1864).
 Γ'. Ἄγγελος! Φῶς γλυκὸ χύνει
 Τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας. . . κτλ.
 (ποίησις 12 Νοεμβρίου 1864).
 Δ'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Δὲν ἔχω λόγους ὅπως σοὶ ἐκφράσω τὴν ἄκραν εὐγνωμοσύνην μου. . . κτλ. (20 Νοεμβρίου 1864).
 Ε'. Ἀγαπητὴ μοι Ἑλένη! Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πάντοτε ἡ χαρὰ ὑπερτερεῖ τὴν λύπην... κτλ. (2 Δεκεμβρίου 1864).

- ΣΤ'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Δὲν ἐλπίζοντο ἀλλ' οὔτε θὰ λησμονήσω ποτε τὰς εὐτυχεῖς στιγμάς. . . κτλ. (6 Δεκεμβρίου 1864).
 Ζ'. Ἦσο σύ; (ποίησις 20 Δεκεμβρίου 1864).
 Η'. Εὐγενὲς Κυρία! Ἀνελπίστως καὶ παρὰ πᾶσαν μου προσδοκίαν ἔλαβον. . . κτλ. (2 Ἰανουαρίου 1865).
 Θ'. Βασίλισσα τῆς καρδίας μου! Εἶναι ἀδύνατον νὰ σοὶ περιγράψω πῶς ἐντύπωσιν ἠσθάνθην. . . κτλ. (8 Ἰανουαρίου 1865).
 Ι'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Εἴτε εἶσαι πραγματικῶς ἀσθενής, εἴτε μὴ, εἰς ἐμὲ ὄμως. . . κτλ. (12 Ἰανουαρίου 1865).
 ΙΑ'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Σήμερον περὶ τὴν 10ην ὥρον, διαβαίνων ἐκ τῆς οἰκίας σας. . . κτλ. (16 Ἰανουαρίου 1865).
 ΙΒ'. Ἄγγελέ μου! Εἶναι μεσονύκτιον τὴν στιγμὴν ταύτην ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου. . . κτλ. (21 Ἰανουαρίου 1865).
 ΙΓ'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Εἰς τὸν ἔχοντα τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν εὐδικρυνεῖαν εἰς τὴν καρδίαν. . . κτλ. (24 Ἰανουαρίου 1865).
 ΙΔ'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Ὅστις ἀγαπᾶ πρέπει ν' ἀνταγοπᾶται ὅστις ἀγαπᾶται πρέπει νὸ μὴ. . . κτλ. (31 Ἰανουαρίου 1865).
 ΙΕ'. Ἡ εἰκόντης. (ποίησις 2 Φεβρουαρίου 1865).
 ΙΣΤ'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Πεισισμένος εἰς τὴν τροχθεσινὴν τοῦ σαββάτου ὑπέσχεσίν σου ὅτι. . . κτλ. (8 Φεβρουαρίου 1865).
 ΙΖ'. Φιλτάτη μοι Ἑλένη! Ἀσμένως ἔλαβον χτες τὴν ἐσπέρας παρὰ τοῦ ἀνεψιοῦ σου τὸ μυριαποθηκὸν. . . κτλ. (14 Φεβρουαρίου 1865).
 ΙΗ'. Πρῶσιςτατή μοι Ἑλένη! Μετὰ τὸ δεῖπνον εἰῆλθον, ἂν καὶ ἀδιαθετός ὅπως σὲ ἰδῶ... κτλ. (αὐτῆμερόν).
 ΙΘ'. Πρῶτὴ τῆς ζωῆς μου! Μὲ ὄλην τὴν παννύχιον ἀγρυπνίαν μου, δὲν ἠδυνάην. . . κτλ. (20 Φεβρουαρίου 1865).
 Κ'. Φιλτάτη μου Ἑλένη. Ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ τελευταία ἐπιστολὴ σας, ἐγὼ ὁμῶς. . . κτλ. (20 Φεβρουαρίου 1865).
 ΚΑ'. Εὐγενεστάτη Κυρία! Ἀπαντῶ ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας ἣν πρὸ ὀλίγου μοὶ ἐνεχειρήσατε (1 Μαρτίου 1865).
 ΚΒ'. Φιλτάτη μου Ἑλένη! Ἐβράδυνα ἴσως παρὰ τὸ σύνθημα ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν. . . κτλ. (10 Μαρτίου 1865).
 ΚΓ'. Τὰ δύο ἄνθη (ποίησις) 12 Μαρτίου 1865).
 ΚΔ'. Φίλη! Πρὸ ὀλίγων μόνον στιγμῶν ἐχωρῖ-